

[Elisabeth Bruun Olesen]

kan vedtages i folketinget, hvis vi får et andet flertal? I 1973 undlod man at bruge det parlamentariske flertal, der var her. Arbejdsretten er lovgivningsstof, og jeg synes, det ville være absurd, hvis et arbejderflertal ikke brugte den parlamentariske magt, man måtte have, til at forbedre eller afskaffe arbejdsretten.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hvis nu jeg kom med et svar, der gik i den retning, som fru Elisabeth Bruun Olesen gerne ville have, så blandede jeg mig i de forhandlinger og de drøftelser, man er i gang med, og derfor må jeg sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at vi har den fornødne respekt for organisationerne og deres muligheder for at forhandle sig frem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil så tillade mig at konkludere, at den fornødne respekt betyder, at respekten for organisationerne er så stor, at man ikke vil bruge et arbejderflertal til at afskaffe eller gøre arbejdsretten bedre for lønarbejderne.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu kan det jo altid diskuteres, hvordan man forbedrer forholdene for lønarbejderne, og jeg tror ikke, at fru Elisabeth Bruun Olesen har patent på det. Jeg tror også, at der i spørgsmålet ligesom lå en antydning af, at det var den holdning, fru Elisabeth Bruun Olesen stod for, der var den rigtige og den, lønmodtagerne skulle have, og det er ikke min opfattelse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

I 1973 – lovforslaget kom faktisk omkring 1970-71 – mente LO selv, at boden i arbejdsretten skulle afskaffes, men da DA ikke mente det, indgik man et kompromis, og så behøver man ikke at stå og snakke om respekt og mangel på ditten, dutten og datten. Det er et helt klart og enkelt spørgsmål om, hvad man sætter højest: forhandlingerne mellem to organer som LO og DA eller den parlamentari-

ské magt, et arbejderflertal måtte have. Men jeg har forstået, hvad socialdemokratiet mener.

Bo Kristensen (KF):

Jeg fristes næsten til at sige, at jeg kan forstå, at det ikke er på arbejdsmarkedsområdet, man skal finde det røde flertal i et kommende fremtidigt samarbejde.

Det foreliggende forslag kan det konservative folkeparti på ingen måde støtte, idet vi lægger vægt på, at det er parterne på arbejdsmarkedet, som bliver enige om, efter hvilke systemer man ønsker at gennemføre konklusioner og forlig inden for hele arbejdsmarkedsområdet.

Vi har også med interesse fulgt den debat, som fru Elisabeth Bruun Olesen lægger op til. Vi har gang på gang hørt, når vi taler om miljøsager og skorstene, eller hvad nu det kan være i vores samfund, at vi skal høre de forskellige organisationer, og her fra talerstolen bliver ministre gang på gang banket i hovedet af venstresocialisterne: hvorfor har man ikke spurgt græsrodderne, hvorfor har man ikke spurgt organisationerne, hvorfor har man ikke spurgt foreningerne på de og de felter? Men når vi snakker om arbejdsmarkedsområdet, så er venstresocialisterne det eneste parti her i folketinget, som mener, at det kan de selv klare, det skal de ikke spørge nogen om.

Vi kan ikke gå ind for dette forslag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der kalder mig herop, var hr. Bo Kristensens bemærkning om, at det ikke er i et kommende arbejderflertal, man skal finde forbrødringen vedrørende arbejdsmarkedspolitikken. Jeg må sige, at det er en udlægning, hr. Bo Kristensen har ret til at komme med, det kan jeg ikke forhindre ham i, men jeg tror, at fru Elisabeth Bruun Olesen forstod, at vores holdning var, at vi ikke vil give nogen som helst andre tilkendegivelser, end at vi har respekt for organisationernes forhandlinger. Hr. Bo Kristensen kan ikke lægge noget som helst af det, han sagde, i det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):